

tovska božja roka, in hoteli z Jezusom trpeti, ki je neskončno več trpel za nas? Ako te obrekujejo, zaničujejo, preganjajo; poglej na našega Odrašenika, ki zasramovan, zasmehovan in od vseh zapuščen kot nedolžno božje jagnje umré na križi. Ako te trpinči britka bolezen, glej, kako križani Jezus s trnjevo krono na glavi visi na trdem lesu, preboden na rokah in nogah s tumpastimi žebli, ne da bi se mogel gibati, poln ran in krvi od podplatov do temena. Ako te strah in žalost navdaja, poslušaj, kako Jezus, žalosten do smrti, brez tolažbe in polajšanja kliče nebeskemu Očetu: „Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil!“ S svojo neutolažljivostjo je zaslužil nam tolažbo v težavah. Kako zdravilno, tolažilno, kako osrčevalno je vsem, kateri trpijo, premišljevatí trpljenje Kristusovo! Ko je Napoleon I. svetnikom podobnega Pija VII., papeža, katerega je v britkem zaporu imel, vprašal nekega dne, kaj da v dolgih urah v zaporu bere, pokaže papež svoj križ in pravi: „Tukaj je moja knjiga“. Iz te knjige je Pij VII. zajemal tolažbo v britkosti, potrpežljivost v svojem prežalostnem položaji, stanovitnost v zagovarjanji cerkvene prostosti nasproti prevzetovanju vladoželjnega Napoleona.

3. Velika tolažba v nadlogah je božje srce Jezusovo. Polno je dobrote in sladkosti vsem, ki k njemu pribežó. Obrni se, žalostna duša, k temu Sren, ki te tako zelo ljubi; potolažilo in pokrepčalo in zljajšalo in rešilo te bo. Jezus Kristus sam je obljubil, da nas bo v stiskah tolažil in krepečal, če se bomo obračali k njemu: „Pridite k meni vsi, kateri se trudite in ste obtoženi, in jaz vas bom poživil.“ (Mat. 11, 28.) Če moliš zaupljivo in stanovitno k božjemu Jezusovemu sreu, posebno v cerkvi pred najsvetejšim Zakramentom, rešen boš svojega križa ali pa prejel velike gnade, da boš s križem pridobil si veliko zaslug in zaslužil prav lep venec v nebesih. Moli pa tudi k žalostni Materi Božji, ona se bo za te potegovala in pomagala ti s svojo mogočno prošnjo.

4. Velika tolažba v trpljenji so nebesa. Lepo govori sv. Janez Krizostom: „Róv polno je življenje; pa le na tej zemlji; milovanja vredno je življenje, pa le nekaj časa; polno je solz in bolečin, pa le od danes do jutri. Ali prava sreča je večna in biva v nebesih“. Če življenja nadloge, ki so kratke in minljive, potrpežljivo in vdano nosiš iz ljubezni do Boga, prejel boš zato v nebesih večno izveličanje, ki presega ves naš um. Ko so katoličane preganjali za časa kraljice Elizabete na Angleškem, peljali so duhovnika, ki mu je bilo ime Clifton (reci Kliff'n) v verigah po mestnih cestah v Londonu v ječo. Stopal je s tako veselim obrazom, da so se vsi ljudje čudili. Videvši to, začel se je pristrčno smejati. Pa ko se ljudstvo še bolj čudi in vprašuje, zakaj se on edini smeje

v svojem žalostnem položaji, ko ga vendar vsak miluje, odgovori, da zato, ker ima pri tej kupčiji dobiček. Pri vseh nadlogah tega življenja, v revščini, zaničevanji, boleznih itd. moremo le dobiček imeti, če nam srce ne upade, temveč to, kar nas boli, radovoljno in vdano trpimo. Ta dobiček pa je neskončno velik, ker po nauku sv. Pavla „trpljenje sedanjega časa se ne da primerjati prihodnji časti, katera bo nad nami razodeta“. (Rim. 8, 18.)

Kat. družba detoljubov.

„Kat. družba detoljubov“ je doma sicer na Némškem, ali kakor poroča č. g. Anton Kržič, katehet nunskih šol v Ljubljani, v „Kršč. detoljubu“, deluje že čez eno leto tudi po Slovenskem in hvala Bogu in dobrim ljudem, že v tem prvem letu svojega obstanka na naših tleh je jako lep sad obrodilo, čeravno še ne tako, kakor bi bilo želeti. Zveličar je sam primerjal svojo cerkev malemu zrncu, iz katerega izraste zelišče, ki je kakor drevo; kar o sv. cerkvi v obče, to velja tudi o posameznih njenih vstavih in napravah. Toraj imam tudi nado, da se bo društvo, ki ga je sv. cerkev sama zasadila, tudi bolj in bolj razraščalo in čedalje lepše cvete kazalo in obilniši sad donášalo.

Zdi se mi, da ne bo brez koristi za naše društvo, ako objavim uspeh prvega društvenega leta. Deležnikom naj velja to sporočilo ob enem kot srčna zahvala za blagovoljno podporo; onim pa, kateri se še niso pridružili, naj bo to ponižna prošnja, da se tudi oklenejo tega blagotvornega podjetja; vsem pa bodi dokaz, da posameznim se ne pozna tako veliko, skupno se pa le veliko doseže. Naj toraj nikar nihče ne reče: „Na moji malenkosti ni nič ležeče; kaj pa bo z nekaterimi krajecarji pomagano?“ Vsak, še tako majhen dar se z veseljem in hvaležno sprejme.

Društvo naše dela na dvojno stran: 1. podučuje v vzgojilnimi spisi, 2. podpira ubožno mladino.

V prvem oziru podaja društvo v svojem listu „Krščanski detoljub“ starišem in drugim odgojiteljem naukov, svetov in spodbujanj za vspesno izrejo krščanske mladine. Za sedanji čas je to ne le primerno, marveč celo potrebno. Sedaj znajo stariši večinoma brati, toraj je dolžnost, da dobivajo v roke tudi take spise, ki zadevajo posebej njihov tako odgovorni stan. Škoda bi bilo, ko bi se ta zdatni pomoček — berilo — ne vporabljal v tej prevažni zadevi. In ko bi se po teh spisih nič družega ne doseglo, kakor to, da se jim vest vzbudi, da spoznajo, kako imenitne dolžnosti jim naklada stan, kako veliko plačilo jih čaka, če jih bodo zvesto spolnjevali, kako strašne kazni pa se imajo bati, ako jih zanemarjajo, storilo se je že veliko.

rencu! Ko pa ste omenjali spoštovanega Jurija Stanteja, g. dopisnik, tedaj ste samega sebe udarili po nosu. Vsakega ste spravili v občinski odbor, katerega ste le hoteli; moč je bila v v vaših rokah, ne v drugi stranki, katera mu je vendar le dala nekaj glasov. Smešno je torej, če obžalujete in se opravičujete. Opravičevali ste se, pa ste se tožili. Pisal sem o neizkušnosti novih obč. očetov, a imenoval samo jednega mladega. Dva ali trije lezejo k 50 letom, zato imajo pa več pameti od drugih. Onega stavka o čekinih bi pa desetleten otrok tako po besedah ne razumeval. S pomočjo občinskega odbora hočejo si nekateri v svojih pravdah o cestah pomagati, torej dobiček imeti, na šaljivo stran rečeno, čekine kovati. Križ je, pač križ, ako ima človek velike otroke pred seboj. Kako je poprejšnji obč. odbor s cestami ravnal, tega še omenjal nisem, ker sem o tej stvari popolnoma neizkušen. Nikakor pa ni pametno o Kvassekovi pravdi c. k. višje sodišče krivice dolžiti, ko se je politična oblast c. k. okraj. glavarstvo za dotičnika poganjalo, katero bi občini lahko na prste stopilo. Kakor me je v stavku te zadeve, katere nisem niti omenjal, razsrdila beseda „neresnica“, tako me je sililo k smehu „nečastna nesresnica.“ Da te vsi šmenčaji!

(Konec prih.)

Od M. D. v Puščavi. (Spominek vrlemu možu.) Minolo je že čez stirnajst dni, kar smo pri Mariji Devici v Puščavi spremili k večnemu počitki zemeljske ostanke blagega gospoda Petra Karničnika, posestnika v Rudeči gori. V petek, dne 21. rožnika, nameraval je namreč svojo puško ai osnažiti ter nekaj popraviti. Ker pa je bilo pri tem delu ognja potreba, šel je v kovačnico, djal puško v ogenj ne vedoč, da je nabasana, a cev — žalibog proti — sebi obrnil. V trenutku se sproži in ga zadene v levo stran trebuha. Hitro je še šel tje proti poslopju in ko stopi v izbo ga spravijo brž v postelj. Govoril je še razločno, a trpel grozne bolečine. Soproga, blaga žena mu reče: „Kako vendar to, da si cev proti sebi obrnil, ker zmiraj si svaril vsakoga, naj je puška nabasana ali ne, proti sebi ali komur drugemu ne obračati?“ Na to je djal; „Res je res, sem druge svaril, a sam sebe pozabil!“ — V jutro o polu devetih zadela ga je nesrečna kroglja, ob četririh popoldan pa je izročil svojo blago dušo Vsegamogočnemu! V 53. letu svoje dobe, pogreb je bil v nedeljo 23. rožnika jako sijajen. Gospod župnik in vrli št. Lovrenski kapelan spremljala sta razun velike množice krsto umrlega. G. župnik so velikemu številu ljudstva v prelepem govoru narisali zares lepe lastnosti rajncega. Razun šolske mladine nisi videl ne enega očesa suhega, britko so žalovali vsi pri pogrezovanji telesnih ostankov. Ž njim je izgubila fara vrlega in poštenega občana, cerkva skrbnega cekmoštra,

ubogi pa dobrega očeta! Rajnki je bil mož, kakih na daleč okolu ni najti mnogo. Lepšale so ga lastnosti, katere so Bogu dopadljive, a dandanes redke. Bil je pobožen in skrben oče svoji družčini, vrl kmetovalec, drugim v lep izgled! Koliko pa se je trudil in zanimal v svojem opravku za cerkev. V njegovem času olepšala se je kaj lepo! Dobila je lepah dragocenosti, a mnogo je tudi drugod dobrega storil. Z radodarno roko delil je ubogim, kjer koli je mogel. Bog mu tudi da zato večno plačilo. Pri zadnji sv. birmi v Puščavi rekli so mu ranjki milost. g. knezoškof: „Ljubi cekmošter, že večkrat sva pri tej mizi obedovala, ali posled menda ne bova več.“ — In res, v petek 21. rožnika sklenil je gosp. Karničnik svoje bogoljubno življenje, ravno drugi petek, teden pozneje pa so se milostivi knezoškof preselili v večnost. Naj počivata v miru po trudu tega težavnega zemskega pota! — D. H.

Iz Celjske okolice. (Volitev.) Vže v zadnjem listu „Slov. Gosp.“ pisalo se je, da bode v našej občini kmalu nova volitev v II razreda, vsled tega, ker je pri zadnej volitvi postopala volile komisija tako nepostavno, da se je morala volitev vničiti. Sedaj je vže tudi dan za volitev določen, in sicer na torek 23. t. m. predpoludne. Mi opozarjamo že sedaj naše kmete na ta den, da pridejo gotovo k volitvi. Nemškutarski agitatorji vže silno begajo po občini in lovijo posebno ženske, posestnice, da bi podpisale njim pooblastila. Pri tem so, se ve, da silno prijazni in sladki kakor mački. Ko proč odidejo, — in to kakor moramo z veseljem omeniti, z dolgim nosom, pa kažejo kremplje in psujejo. Tako je jeden teh glavnih nemškutarskih agitatorjev pred par dnevi zabavljaj v Celju proti trgovcu Wallandu. čez neko vrlo slovensko žensko, rekoč: Ta hudičeva baba noče podpisati pooblastila. Taki so ti nemškutarji. Dokler berači pooblastila, je sladek kot med, kasneje pa čez Slovence zabavlja in psuje. — Ako pride toraj kak nemškutarček slovenskih volilcev nadlegovat, vrata mu pokažite, kakor je neka vrlo slovenska žena iz Hudinje dejala takemu nemškutarskemu agitatorju, češ, da mu bode s krampom pokazala pot, če bode hodil njenega moža motit. Mogoče, da bodo nemškutarji poskusili še tudi z denarjem, ko bodo videli, da njim gre za zabec. Bog ne daj prodati svoje vesti! Pač pa se naj taki kupovalec glasov naznani, da se bode pred kazensko sodnijo zagovarjal zarad svojega grdega počenjanja.

Iz Krškega. („Pedagogiško društvo.“) V kratkem izide III. „Pedagogiški letnik“ z bogato in zanimljivo vsebino, kakor: Izkustveno dušeslovje, — Odlomki iz J. A. Komenskega Didaktike, — V šolski delarni — Spomini na Dunaj — itd. P. n. slovensko uč-

teljstvo se s tem vljudno vabi, da v polnem številu pristopi k temu slovenskemu literaturnemu učiteljskemu društvu, oziroma da si naroči knjigo. Isto tako se vabi drugo razumnštvo slovensko, da nas krepko podpira s svojim pristopom ali z naročbo. Društvenina iznaša 1 gld. Dobiti bode tudi posebnih odtisov Dušeslovja. — Pri tej priliki vljudno prosimo tudi one ude, ki še niso vplačali društvenine za tekoče ali za preteklo leto, da to nemudoma blagovoliije storiti.

Odbor.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Sedaj je skoraj gotovo, da pojde Nj. veličanstvo, svitli cesar dne 11. avgusta v Berlin ter ostane ondi skozi tri dni, svoj rojstni den obhaja pa že na domačih tleh in sicer v Gasteinu. — Razprave o skupnem drž. proračunu vrše se v obeh delegacijah na Dunaji v celem dosti gladko in bodo že v kratkem pri konci. — Nemški konservativci imajo sedaj po gornjem in srednjem Štajarji po gostem volilne shode in vzprejema ljudstvo njih poročila o drž. in dež. zboru s pohvalo, kar se tiče poslancev, ne pa tako, kar se tiče teh zborov. Se ve, da nima konservativno ljudstvo doslej iz teh zborov veliko veselja. — Govorica gre, da pride doslenji Koroški dež. predsednik, baron Schmid-Zabierow, za ces. namestnika v Trst. Kar se tiče slov. Korošcev, ne bode jim nič kaj žal po njem. — Mil. knezoškof stavijo v Celovci novo poslopje za dijaško semenišče in pravi se, da bode po tem, kakor je pripravno, prvo v Avstriji. — Volitve v deželni zbor vojvodine Kranjske so končane: kakor upamo, poleže se sedaj vihar, ki je bučal doslej po lepi deželi. — V Tržiči, doslej še nemškem gnejzdu na slov. drevesu, snuje se slov. bralno društvo. To je prav čudo! — Na slov. Primorji so po vseh volilnih razredih zmagali slov. možje. — Blagoslovljenje bandera „braln. društva“ v Gorici se je izvršilo srečno, Slovenci pa so se tudi izognili vsacemu prepiru. Hvala Bogu! — Velika sprememba se je izvršila v Trstu, ces. namestnik baron Depretis je šel v pokoj in je dobil ob enem sedež v gosposki zbornici. G. baron je že odpotoval in Slovenci so mu rekli z veseljem: srečno! Isto tako pa sodimo, da tudi Nemci, žalovanje pa je pri Italijanih, pri irredentovcih. — Ker so v Istri volitve bile za slov. volilce bolj srečne, kakor prejšnja leta, zato so sedaj lahoni — pri nas nemškutarji — kar iz sebe ter ne pusté na miru nikogar, še celo c. kr. okr. glavarja v Pazinu, g. pl. Simčića se je neka drhal lotila na kolodvoru. Taki so odpadniki po vseh krajih! — Škof J. J. Strossmayer so se podali na Slatino in za njimi pride več odličnih Hrvatov. Dobro došli na slov tleh!

— Nad 800 Madjarov je bilo te dni v Turinu, v Italiji, pri L. Kossuthu. Česa so tam iskali? Menda več paprike, vredni pa so le palice. — Na Českem so Mladočehi na velicij krajih zmagali pri zadnjih volitvah in jih bode odslej 36, doslej pa jih je bilo samo 6 v dež. zboru. To je znamenje več za to, da je resnica, kar pravi pregovor: Kdor hvali, proda — če tudi pod ceno!

Vunanje države. Govori se, da ni daleč več do tega, da pojdejo sv. Oče Leon XIII. iz Rima. Razmere so že v resnici blizu take, da jim ne bode več obstati v večnem mestu. — Po dolgem času je ital. minister pl. Crispi, pohvalil Avstrijo in sicer v drž. zboru, češ, da je zvesta zaveznica Italije. Na tem ni dvoma, pač pa na robe. — Z razstavo v Parizu so Francozi lahko zadovoljni, ako je resnica, da je v časih nad 200.000 ljudi na dan v njej. — V drž. zboru si Francozje ne pravijo nič kaj lepih, celo s „tatom“ se pitajo. Kaj ne stori vsega vroča kri! — Anglijska vlada vestno prepoveduje irskim poslancem sklicevati zbere in ker se le-ti na udajo vselej, ni redko, da pride do tepeža med redarji in ljudstvom. — Knezn Bismarcku ni po volji, da ne sme skozi Švico noben tuj vojak in zato žene sedaj glas, da je Švica gnejzdo zarotnikov ter bi ji bilo treba čistila. — Nemški cesar biva sedaj v Norvegiji in zatem se poda v Anglijo. — Kar se tiče Rusije, ne more se poročati o posebnih novosti. Nekaj sumljivo pa je to, da se pravi že sedaj, da v rojstnem dnevu našega cesarja ne bode v Petersburgu nobenih slavnosti. — Klementina, mati bolgarskega kneza, je prišla nazaj v Avstrijo, kjer ima svoje graščine in je sedaj lahko vesela, kajti veliko upanja je za to, da ostane nje sin bolgarski knez. — Praznovanja v kronanji srbskega kralja v Žiči so bila velika, najbolj pa je ruski poslanik silil naprej, to pa menda ne brez naročila. Srbi namreč čedalje bolj nagibajo na stran Rusije. — O Turčiji ni, da človek kaj poroča in to je menda najbolj prav za-njo, kajti nič se ne godi v njej, da je vredno hvale. — Na otoku Kreta še ni miru in turški paša ne mara dati pravice kristijanom. Dokler ne seže druga država v mes ter ne poročlja z mečem, ne da Turek pravice. — Iz Amerike pa je več novic ali te so skoraj o samih nesrečah posebno o veliki povodnji v državi Texas. Nekaj pa je vendar od ondot vselega, to je, da hočejo v državi Chicago neko novo katoliško ljudovlado vpeljati. Za prvo pa dela na to le neko irsko društvo in tako ljudovlado namerava v Mexiki, tisti, v kateri je brat našega svitlega cesarja, nadvojvoda Maksimilijan, umrl nesrečno, zadet od krogelj nasprotnih vojakov. Spomin na to ne obeta veliko za ono ljudovlado.